

285703

с. Ланчин

Ів – Франківської обл.

Надвірнянського р-ну

вул. Радянська 200/1

Гаєвик І.П.

252047. К ії в – 47.

Проспект Перемоги 50.

Редакція газети "Сільські вісті "

Ларисі Ш А Х О В І Й

ШАНОВНА ЛАРИСА ШАХОВА!

Пише до Вас пенсіонер Гаєвик Іван Пантелеймонович з Ланчина на Івано-Франківщині.

Я дуже люблю сторінку "Вербиченьку "у газеті «Сільські вісті» Ви дуже гарно оформляєте цю сторінку, а ще коли є ваші статті то зачитуюся ними Ви так гарно пишете, що охота читати і читати.

А тому в мене є прохання до вас, шановна і дорога Лариса Шахова.

Я написав до "Сільських вістей» статтю під рубрику "Незабутнє" під назвою "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" ще 15 січня 1989 року і стаття до цього часу ненапечатана в "Сільських вістях". Я просив би Вас, щоб розшукали ту статтю і гарно її оформили і надрукували у Вашій газеті, то все достовірне і пережите мною і я б дуже хотів щоб було надруковане у республіканській газеті. За це я завіщаю Вам весь гонорар за статтю, а газеті вишлю повністю плату, хай після надрукування вишлют мені рахунок. Це ж Ваша газета ближчим часом переходитиме на госпрозрахунок і за надруковані статті треба буде платити? Чи може я помиляюся?

Шановна і дорогенька Лариса Шахова! Може я свою статтю недобре оформив то допоможіть мені. Бо я після операції очей і одно око мені всліпло ,а друге бачить чуть-чуть, так що і Ви пробачте мені за допущені помилки. Я дуже хотів би щоб Ви мені допомогли і щоб "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" був надрукований на сторінках Вашої газети. А може мою статтю відправили туди: "ЗЗй: Голод!". 252054 Київ 54, вул. Чкалова 52-38. То в мене є копія я Вам вишлю,щоб послухали і зробили так як я прошу. Перевірте добре чи редакція одержала статтю,бо пошта зараз працює ненадійно.

Напишу про себе. Я Гаєвик Іван Пантелеймонович , народження 1920 року, уроджениць с.Оленівки, Вінницької області, Вінницького району. Працював у Тернопільській та Івано-Франківській областях з 1950 року. Мене направив ЦК ІІ України на зміцнення кадрів МТС. І працював я головним інженером МТС, РТС, "Сільгосптехнка". Член КПРС з 1943 року. Учасник Великої Вітчизняної війни. Кавалер орденів "Червоного Прапора", "Червоної зірки", двох орденів "Вітчизняна війна" І ст./, один ювілейний/ медалі "За відвагу". Остальні ювілейні медалі.

Останнім часом працював у надвірнянській "сільгосптехніці", що в селищі Ланчині. Я помню Ви приїздили до Надвірної коли клопоталися за долю дітей батьків, що загинули в авткатастроф.і

Я не знаю, який я був би благодарний Вам коли б Ви допомогли оформити мені цю статтю: «ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ», мені дуже хотілося щоб вона була надрукована в повному обсязі на сторінках Вашої газети "Сільські вісті", яку я передплачую з 1950 року. Вона тоді називалася "Колгоспне село".

До цього

(підпис)

Іван Гаєвик

3 червня 1989 року

с. Ланчин

Моя адреса:

285703. с.Ланчин, Ів – Франківської обл.,
Надвірнянського району
вул. Радянська 200, кв.1
Гаєвику Івану Пантелеймоновичу

ДОДАТОК. Висилаю сторінку одинадцятую, що випала із статті «ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ» І прошу Вас, шановна Ларіса Шахова, цю сторінку дослати до статті. Гаєвик

/Сторінка, що випала з тексту "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ "

Наш зять Василь Семенович Стасюк зааний органами НКВС в 1938 році був розстріляний, а в 1958 році реабілітований воєнним Трибуналом прикарпатського військового округу. Реабілітований посмертно так як ніяких злочинів проти радянської влади не здійснив, а невинно був засуджений до смертної кари.

Ще хочу написати що в голодний рік 1933 рік їли стебло із озимого ріпаку. Вириваєш рослину і надломлюєш і знімаєш тоненьку шкірочку ,а то їси воно смачне солодке і видно трошки питательне.

А ще їли цвіт з білої акації, так його багато не з'їси, бо він солодкуватий і жменьку-дві і занудить потягне на рвоти. То що люди робили? Наривали цвіту з білої

акації багато і сушити його і перетирали в макітрі макогоном на муку із тієї муки робити затірку для страви і випікали різні блінчики. Добре було додати до справжньої муки, чи картопляного крохмалу, але ні муки, ні картоплі в час цвітіння акації вже ні в кого не було.

В нашому селі Оленівці коло земської школи чотирьохрічки в кінці села від Козинець на подвір'ї школи росло дуже багатої високорослих білих акацій. Діти приходили до школи і залізали на ті акації і обривали білий цвіт. Отак як глянеш на акацію знизу догори то вона вся обліплена як горобинятами - дітьми маленькими. А як глянеш а всі акації так з боку, трохи здалеку то вона кожна обліплена дітьми, як горобинятами, рятувалися всі як тільки могли. Голод не наш брат. Ніхто не знає як страшно бути голодному. Тобі здається що смерть з косою ходить слідом і все хоче тебе зарізати тією косою.

Ранню весною їли ще корінь з блекоти /болиголов ще називають/ його корінь такий глибокосидячий і довгий, білий і солодкий. Його викопували і мити, обстругували ножиком і хрумтів під зубами як морква Але батьки сварили щоб блекоти не їсти, бо від неї болить голова і можна отравитися. Та діти не признавали нічого: ні отравлення, ні погроз батьків, а спасалися від голоду як тільки могли, страшніше від голоду немає нічого на світі. Голодна людина божеволіє від фізіологічного недомагання.